

UN CADÀVER A LES GOLFES

ÈDL SÖ - EDICIONS DE L'OCCELL DE FOC

PLANTEJAMENT

En la foscor de les golfes del vell casalot.

Després del terrabastall que ha trencat la perenne quietud, aquest silenci es fa més espès. En la penombra, les partícules de pols en suspens suren immòbils i no gosen dipositar-se sobre les andròmines que amuntegades omplen l'espai: els fa por de trencar la planura del moment.

Aquest seria l'escenari del començament, perquè la història començarà aquí i ara. No té sentit de retrocedir al moment de la mort i a l'hora en què algú arrossega el cadàver, entre mobles polsegosos, pel terra brut de les golfes i el deixa, sense cura, precipitadament, desmanegat entre les velles estores. Necessitem, sobretot, conèixer els motius que té cadascú dels personatges d'aquesta història per creure saber qui és el mort i com creu que ha estat el succeït: la seua relació amb ell, les sospites, la culpabilitat, els remordiments, l'estima, l'odi... Com quasi sempre, la realitat objectiva no

compta: Només els diversos punts de vista subjectius, múltiples, contradictoris, poden donar-nos una idea del que ha passat, de les causes que ho han fet possible. La mera realitat despullada no és matèria d'aquest relat.

I de sobte sentirem la cridòria dels xiquets, l'enrenou del seu trot per les escales que condueixen a les golfes, del seu tràfec mentre obren baguls i en trauen i donen vida a vells vestits, juguen amb joguets i atuells desestimats; mentre donen de nou utilitat a tot allò que fa temps que no en tenia, d'utilitat, i semblava que ja no servia per a res. I la pols en suspens, ja sense por ni mandra, torna a giravoltar en l'aire com estels en un quadre nocturn de Van Gogh.

Els infants han obert el finestró, i la columna de llum, crua, implacable, es deté damunt el cos inert que jau entre les catifes arrumbades. Ha cessat l'aldarull. Els ulls de tots els infants, esbatanats, s'hi concentren. Cap d'ells es mou, no diu res; tan sols es miren entre ells i l'embalum.

Com en tota veritable història novel·lada, sols els resta amollar a córrer escales avall, cridant

i plorant; i, en arribar on es troben els grans, entre sanglots, intentar explicar-los què creuen haver vist a dalt.

Per descomptat, externament i aparent, ningú no els creu. Tots intenten de fer-los comprendre que estan en un error, que són imaginacions pròpies de l'edat, que no passa res, que ja veuran que a dalt no hi ha res d'estrany, que juguin a fora, que aquest rebombori no té sentit, que ja s'encarregaran ells de pujar-hi i després, ells, els adults assenyats, ja els diran què era això que els nens han confós amb un cadàver, apa, va!

Però, en eixir els menuts ploriquejant de la sala, cap dels adults mou un múscul per a pujar al lloc, del crim? Ans al contrari, comencen a embarbussar-se alhora, tot i intentant desviar el decurs del diàleg i traure un tema de conversa que els allunyi d'on, amb la ment, ja s'han desplaçat tots.

Una estona d'apressada i banal conversa, i cadascú s'afanya per quedar-se sol, per recloure's en si mateix i pensar en allò que els xiquets han dit i que tant l'ha trasbalsat...